Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.— 13 | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Μαΐου 1894 | Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 13

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 89]

ΙΑ'

Κατηφὴς καὶ μελαγχολικὴ ἦτο ἡ ἑπομένη πρωΐα, καὶ εἰς τὴν μελαγχολίαν τῆς ἀτμοσφαίρας προσέθετε διὰ τὴν Εὐτυχίαν ἡ λύπη ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τῆς Λουκίας καὶ τῆς Ἀλίκης.

Ὁ κ. Μπρεβὰλ εἶχεν ἐπισπεύσῃ τὴν ἀναχώρησιν ἔχων ἐνωρὶς ἐργασίαν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἤδη τὸ λιτὸν πρόγευμα εἶχε τελειώσῃ, ἡ ἅμαξα ἐπερίμενεν ἐζευγμένη πρὸ τῆς βεράνδας, ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Θηρεσία δὲν εἶχεν ἀκόμη φανῇ.

« Πολὺ με ἐκπλήττει ἡ ἀπουσία της» εἶπεν ὁ ἀδελφός της, « διότι πάντοτε ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν λειτουργίαν αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ μὴν ὑπάγῃ, παρὰ νὰ μὴν εἶνε ἐδῶ νὰ σας ἀποχαιρετίσῃ.

Ἐρωτηθέντες οἱ ὑπηρέται, ἀπήντησαν ὅτι δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ.

« Μπορεῖ νὰ εἶνε ἄρρωστη, παρετήρησεν ἡ Λίνα, ἐγὼ θὰ πάγω νὰ ἰδῶ.»

Σπαρακτικαὶ κραυγαὶ ἀντήχησαν μετ' ὀλίγον ἐκ τοῦ ἐπάνω μέρους τῆς κλίμακος, πρὸς τὴν ὁποίαν ὥρμησαν ὅλοι. Ἡ γηραιὰ μαύρη συνέστρεφε τὰς χεῖρας ἐν παροξυσμῷ ἀπελπισίας, φωνάζουσα :

« Πέθανε ! Πέθανε ! »

Ὁ κ. Μορδὰς την ἀνέτρεψε σχεδὸν ὁρμήσας πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς δεσποινίδος Θηρεσίας.»

Ἔκειτο ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης της. Ἡ προσβολή τῃ ἦλθε, καθὼς φαίνεται, πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα, διότι τὸ σχοινίον του εὑρίσκετο ἀκόμη μεταξὺ τῶν συνεσπασμένων της δακτύλων.

Ἡ κυρία Μπρεβὰλ εὑρέθη ἀμέσως πλησίον τῆς ἀτυχοῦς της φίλης καὶ ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν της, ἐλπίζουσα ἀκόμη, ἐν ᾧ ὁ σύζυγός της ἔσπευδε διὰ τῆς ἁμάξης του νὰ καλέσῃ ἰατρόν.

Ὁ κ. Μορδάς, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν περιπετειώδη ζωήν του πολλάκις ἔλαβεν εὐκαιρίαν νὰ παράσχῃ τὰς πρώτας βοηθείας εἰς ἀσθενεῖς, ἐνήργησε φλεβοτομίαν. Σταγόνες τινὲς μελανοῦ αἵματος καὶ πυκνοῦ ἔρρευσαν καὶ τίποτε πλέον. Σύμπτωμα λυπηρόν... ἐν τούτοις ἡ ἑτοιμοθάνατος διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἁπλανὲς κατ' ἀρχὰς τὸ βλέμμα της, προσηλώθη κατόπιν ἐπὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι την περιεστοίχιζαν. Ἐνόησαν ὅτι ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ· ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας, μόλις ἀνάρθρους τινὰς ἤχους κατώρθωσε νὰ ἐκβάλῃ.

Ἀλλὰ μὲ τὰς περιποιήσεις τοῦ ἰατροῦ, ἡ δεσποινὶς Θηρεσία συνῆλθεν ὀλίγον, ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὰ τελευταῖά της θρησκευτικὰ καθήκοντα καὶ νὰ ψιθυρίσῃ μάλιστα ὀλίγας λέξεις διακεκομμένας εἰς τοὺς περὶ αὐτήν.

« Ἡ χαρὰ εἰς ἐγονάτισε μετὰ τῆς Λίνας » (Σελ. 99, στ. α')

Πρὸς τὴν νύμφην της : « Ἐπεθύμουν νὰ εἰμποροῦσα νὰ σε βοηθήσω ἀκόμη περισσότερον. »

Πρὸς τὸν ἀδελφόν της : « Πάντοτε θάρρος, θὰ ἐπανιδωθῶμεν εἰς τὸν οὐρανόν.

Πρὸς τὴν Εὐτυχίαν : « Παιδίον, σοὶ ἐμπιστεύομαι τὸν πατέρα σου. »

Ἂν καὶ κατὰ μακρὰ διαλείμματα προέφερε τὰς λέξεις αὐτάς, ἐν τούτοις ἐξηντλήθη τόσον, ὥστε κατόπιν δὲν ἠμπόρεσε παρὰ μόλις νὰ ψιθυρίσῃ χαιρετισμούς τινας πρὸς ὅλους, μὴ λησμονήσασα κανένα, οὔτε αὐτοὺς τοὺς μαύρους, οἱ ὁποῖοι, ἕνεκα τοῦ θορυβώδους τρόπου διὰ τοῦ ὁποίου ἐξεδήλουν τὴν θλῖψιν των, μόνον δι' ὀλίγα λεπτὰ ἔγιναν δεκτοὶ εἰς τὸν θάλαμον. Τὸ πλῆρες ἀγάπης βλέμμα της προσηλώθη πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῆς κυρίας Μπρεβὰλ καὶ βραδέως κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὴν Εὐτυχίαν. Ἡ φίλη της ἐνόησεν ὅτι τῇ ἐκληροδότει οὕτω μίαν φροντίδα, καὶ κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ὥραν, ὑπεσχέθη εἰς τὴν θείαν ὅτι θὰ ἐφρόντιζε μὲ ὅλον της τὸν ζῆλον ὑπὲρ τῆς μικρᾶς της ἀνεψιᾶς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ κυρία Μορδάς, μὴ δυναμένη νὰ ἀνθέξῃ ἐπὶ μακρὸν εἰς τόσον ἀλγεινὰς σκηνάς, ἐλιποθύμει εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον εἰς τὰς χεῖρας τῆς Λίνας.

Περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας νέα προσβολὴ ἐπῆλθε νὰ κόψῃ τὸν τελευταῖον δεσμόν, τὸν συνέχοντα τὴν δεσποινίδα Μορδὰς πρὸς τὴν γῆν. Ἐκ τῆς ὡραίας ταύτης ζωῆς δὲν ἀπέμενε πλέον παρὰ ἡ ἀνάμνησις καὶ ἓν μέγα παράδειγμα αὐταπαρνήσεως.

Δὲν ἦτο λύπη ἡ τοῦ κ. Μορδάς, ἦτο ἀπόγνωσις σιωπηλή, βαθεῖα. Ἀφῆκε τὸ δωμάτιον τῆς νεκρᾶς καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ ἰδικόν του, χωρὶς νὰ δεχθῇ κανένα.

Ὁ κύριος Μπρεβὰλ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Δινὰν τὴν πρωΐαν, φέρων τὰς θυγατέρας του, διότι τόσαι συγκινήσεις ἐδύναντο νὰ προξενήσουν βλάβην εἰς τὴν ὑγείαν τῆς Λουκίας, ἤδη τόσον ἐπισφαλῆ. Ἡ Ἀλίκη ἔμεινε πλησίον τῆς Εὐτυχίας, ἔμεινε δὲ ἐπίσης καὶ ἡ κυρία Μπρεβὰλ εἰς τὴν Μανώλιαν, ὅπου ἡ παρουσία της ἦτο πολὺ ἀναγκαία, διὰ νὰ κρατῇ ὀλίγον τὴν τάξιν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ μεταβάλλεται εἰς κυκεῶνα. Ἡ κυρία Μορδάς, ἡ ὁποία ἦτο πράγματι ἀφωσιωμένη εἰς τὴν ἀνδραδέλφην της, ἠσθάνετο ἑαυτὴν ὑπέρ ποτε ἐκμηδενισμένην ἐκ τῆς καταστροφῆς. Ἡ δὲ Εὐτυχία ἔκλαιε ποταμηδόν, ἀπαρηγόρητος.

«Ἀλίκη, μὴ τὴν ἀφήσῃς» ἔλεγεν ἡ φίλη τῆς δεσποινίδος Θηρεσίας· κατώρθωσε νὰ τὴν βάλῃς εἰς τὸ κρεββάτι. Θὰ ἔλθῃ σπιγμὴ ποὺ δὲν θὰ εἰμπορῇ πλέον νὰ κλαίῃ· καὶ τότε θὰ ποκοιμηθῇ· ἡ φύσις θὰ νικήσῃ.»

Ἡ Λίνα περιεποιεῖτο τὴν κυρίαν της, ἐν ᾧ ἡ Ἀριάδνη καὶ ὁ Ἀγήνωρ κατεγίνοντο εἰς τὸν κῆπον κόπτοντες ἐν πάσῃ σπουδῇ ἄνθη διὰ νὰ ἀνθοστολίσουν τὴν λευκὴν δεσποινίδα. Μετ' ὀλίγον ἐκ τῶν ἀνθέων ἐκαλύφθη ὁλόκληρος ἡ κλίνη, ἡ δὲ πένθιμος αὕτη διακόσμησις, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἔκαιον λαμπάδες, ἦτο γραφικωτάτη.

Ἐν ᾧ ὁ θάνατος εἰσήρχετο οὕτως εἰς τὴν ἔπαυλιν, τὴν τόσῳ φαιδρὰν τὴν προτεραίαν, οἱ δύο νέοι, ὁ Μπρεβὰλ καὶ ὁ Καλονῆς ἦσαν ἀπόντες. Ἐπιστρέψαντες ἐκ τῆς λέσχης, ἐκοιμήθησαν ὀλίγας ὥρας καὶ κατόπιν, περὶ τὴν ἕκτην ἀφυπνισθέντες, ἔσπευσαν νὰ κάμουν ἕνα μεγάλον περίπατον πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Δινάν. Εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ ὑπάγουν νὰ γευματίσουν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μαξίμου. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ὁ συμβολαιογράφος τοις ἀνήγγειλε τὸ δυστύχημα. Ὁ Ρολάνδος ἐλυπήθη πολύ. Ἤξευρεν, ὡς φαίνεται, τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ἄφινεν εἰς τὴν Μανώλιαν ὁ θάνατος τῆς δεσποινίδος Θηρεσίας.

Ὁ Ρολάνδος ἐπροτίμησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς τὸ Δινὰρ καὶ πρὸς τοῦτο ἐνοικίασε ἕνα ἵππον, διότι ὁ ἰδικός του ἦτο πολὺ κουρασμένος ἐκ τῆς ὁλημερίου σχεδὸν πορείας. Ἐξεκίνησε περὶ τὴν ἑννάτην. Ὁ οὐρανὸς εἶχεν αἰθριάσῃ, ἡ ἑσπέρα ἦτο γλυκεῖα. Ὁ ἵππος ἐβάδιζεν ἡσύχως. Ὁ ἔρημος δρόμος ἐχαράσσετο κανονικῶς ὑπὸ μακρῶν μελανῶν γραμμῶν, τὰς ὁποίας ἐσχημάτιζον αἱ σκιαὶ τῶν δένδρων, ἔνθεν κἀκεῖθεν φυτευμένων. Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης τὸ τοπίον ὡμοίαζε μὲ τὰ τοπία τῆς μεμακρυσμένης χώρας, ὅπου ὁ Ρολάνδος εἶχε ζήσῃ μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν. Ἡ φαντασία τοῦ νέου ἐξήπτετο.

Ἦτο ἤδη ἀργά, ὅταν ἀφίππευσε πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας τῆς Μανωλίας. Ἤνοιξεν ἀθορύβως, καὶ λαβὼν τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἵππου του, ἐβάδισεν ἐπὶ τῆς χλόης προσεκτικῶς, ὥστε νὰ καταπνίγωνται νὰ βήματά του.

Ἀφ' οὗ ἔβαλε τὸ ζῷον εἰς τὸν σταῦλον, ὁ Ρολάνδος ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν κλεῖδα θύρας τινὸς τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν ὁ ὑποχρεωτικὸς Ἀγήνωρ ἄφινε πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ νεαροῦ κυρίου. Εἰσῆλθεν οὕτως εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ. Διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἔξωθεν τοῦ δωματίου τῆς δεσποινίδος Μορδάς. Τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε φωνάς. Ἦτο ἡ κυρία Μπρεβὰλ καὶ μία μονοχή, προσευχόμεναι ἐναλλάξ. Ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε. Ἡ προσευχὴ ἐξηκολούθησεν· ἤκουσε τὸ τέλος της· κατόπι διὰ φωνῆς μελῳδικῆς καὶ σοβαρᾶς, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ νεκρικὸν ᾆσμα, τὸ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς. Τὸ ᾆσμα τοῦτο ἦτο συγκινητικώτατον. Ὁ κ. Μορδὰς ἀκούσας τοὺς φθόγγους ἐκείνους τοὺς σπαραξικαρδίους, ἀφῆκε τὸ δωμάτιόν του καὶ εἰσῆλθε κλαίων εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεκρᾶς συγχρόνως μὲ τὴν Εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν τὸ ᾆσμα ἤγειρεν ἐκ τῆς κλίνης της.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ὁ Καλογῆς παρατηρήσας τὸν κ. Μορδὰς τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν καὶ ἀπεσύρθη. Τὴν ἑπομένην δὲν τὸν εἶδε κανείς. Ἄγνωστον ποῦ ὑπῆγε καὶ τί ἔκαμε.

Ἡ κηδεία τῆς δεσποινίδος Θηρεσίας Μορδὰς ἐγένετο τὴν ἑπομένην μεθ' ὅλης τῆς συνετῆς μεγαλοπρεπείας, ἐν μέσῳ πλήθους πολλοῦ, ἀπαρτιζομένου κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῶν πτωχῶν τοὺς ὁποίους ἡ μακαρῖτις μετὰ τόσης προθυμίας ἐβοήθει.

Μελαγχολικὸς διῆλθεν εἰς τὴν Μανώλιαν ὁ Σεπτέμβριος, ὁ τόσον ὡραῖος μὴν του φθινοπώρου. Πρὸς τὰ θέλγητρα τῆς φύσεως ἔμενον ξένοι οἱ πενθοῦντες τὸν θάνατον τῆς Θηρεσίας. Ἡ πριγκήπισσα Ροζάλδα ἠσθάνετο τόσην πλῆξιν ὅσην καὶ λύπην· δὲν ἠξεύρει τί νὰ κάμῃ διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον καὶ κάθηται συχνά, ὅπως ἄλλοτε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς παιδικῆς της ἡλικίας εἰς καμμίαν πολυθρόναν σιωπηλή, μὲ τὴν κουρουκοῦ πτερυγίζουσαν περὶ αὐτήν. Ὁ ἀδελφός της ὅσον ἠδύνατο ἀπέφευγε τὴν μελαγχολίαν τῆς οἰκίας, ἀπολαμβάνων τῆς παρουσίας τοῦ Μαξίμου, ὑπὲρ ποτε φαιδροῦ, διότι ἐπέτυχε τέλος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Σαὶν-Σὺρ μὲ πολὺ καλὴν σειράν. Ἡ κυρία Μορδὰς δὲν ἐξέρχεται σχεδὸν διόλου ἐκ τοῦ δωματίου της, διότι ἡ αἴθουσα τῇ φαίνεται πολὺ ἔρημος ἀφ' ἧς δὲν εὑρίσκεται ἐκεῖ ἡ ἀνδραδέλφη της καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον μένει βωβόν. Τέλος ἡ Εὐτυχία παρατηρεῖ ὅτι ὁ πατήρ της, ἀντὶ ὡς ἄλλοτε νὰ ἐπιζητῇ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς τρυφερότητος, γίνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπρόσιτος, κατηφής. Εἰς μάτην τῷ προτείνει νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ Δινάν· μόνον μὲ τὸν Ρολάνδον ἐπῆγεν ἐκεῖ, εἰς τὸ διάστημα δεκαπέντε ἡμερῶν, χωρὶς ὅμως νὰ τύχουν ἀνταποδόσεως αἱ ἐπισκέψεις των ἐκ μέρους τῶν Μπρεβάλ, τοὺς ὁποίους ἀπορροφᾷ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἡ πάντοτε ἐπισφαλὴς ὑγεία τῆς Λουκίας.

«Θεία μου, θεία μου, γιατὶ νὰ μας ἀφήσῃς;» ἐσκέπτετο μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν εἰπέρ ποτε συνησθάνθη τὴν ἀπομόνωσίν της.

«Κοκωνίτσα μου,» τῇ εἶπε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπιφανείσα ἡ Λίνα, «ἂν θέλῃς πᾶμε μαζὶ νὰ βγάλουμε τὰ ξηρὰ ἄνθη ἀπὸ τὴν κάμαρα τῆς θείτσας. Νά, ἡ Λίνα τῆς ἔκαμε ὡραῖα μπουκέτα, μὰ φοβᾶται νὰ πάγῃ ἐκεῖ μονάχη της.»

Ἡ Εὐτυχία οὐδέποτε εἶχεν εἰσέλθῃ ἐκεῖ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κηδείας, ἂν καὶ τοσάκις, καθ' ἕξιν, ἔφερε τὴν χεῖρα μέχρι τοῦ μήλου τῆς θύρας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν τοσάκις ἤνοιξεν ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν. Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἀκόμη στολισμένον μὲ τ' ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἠγάπα ἡ θεία της, τῇ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἁγιαστηρίου, ὅταν εἰσῆλθε μετὰ τῆς Λίνας. Ὁ μέγας ἐσταυρωμένος τοῦ

εἰκονοστασίου ἐφαίνετο ἐκεῖ, ὡσεὶ καλῶν πρὸς προσευχήν.

Ἡ κοράσις ἐγονάτισε πρὸ αὐτοῦ μετὰ τῆς Λίνας, πρὶν τὴν βοηθήσῃ νὰλλάξῃ τὰ ξηρὰ ἄνθη περιλύπως κλίνοντα εἴτε ἐπὶ τῶν στελεχῶν των, εἴτε ἐντὸς τῶν ἀνθοδοχῶν τῆς ἑστίας. Ἐταξιθέτησεν ἐπίσης καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα μετακινηθέντα κατὰ τὴν ἀσθένειαν καὶ ὅταν τὸ δωμάτιον ἀνέλαβε τὴν ὄψιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἄλλοτε, ἡ Εὐτυχία ηὐχαριστήθη.

«Ἄφησέ με ἐδῶ!» εἶπε πρὸς τὴν μαύρην.

— Θὰ μείνῃς ἐδῶ μονάχη σου; ὤ, ὄχι, ἐγὼ δὲν θέλω!

— Ἀλλὰ ἐγὼ θέλω!» ἀπήντησεν ἡ πριγκήπισσα Ροζάλδα με τὸν ἐπιβλητικὸν ἐκεῖνον τόνον, τὸν ὁποῖον εἶχε κληρονομήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ τὸν ὁποῖον μετεχειρίζετο ἐνίοτε ὁμιλοῦσα πρὸς τοὺς μαύρους.

Μείνασα μόνη εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Εὐτυχία, ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου τῆς θείας της διὰ νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἀλίκην. Ἤνοιξεν ἓν συρτάριον διὰ νὰ πάρῃ χάρτην καὶ γραφίδα, ἀλλὰ δὲν εὗρε. Ἤνοιξε τότε δεύτερον καὶ ἀντὶ τῶν ζητουμένων ἐκίνησε τὴν προσοχήν της ὀγκῶδες τετράδιον, φέρον ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου τὴν ἐπιγραφὴν διὰ τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος τῆς θείας της:

«Ἡμερολόγιον τῆς νεότητός μου»

«Ἀρά γε ἐπιτρέπεται νὰ τὸ ἀνοίξω; ἐσκέπτετο ἡ Εὐτυχία. Ὁ πατήρ μου δὲν ἐτόλμησέν ἀκόμη νὰ ἐγγίσῃ τὰ χαρτιὰ τῆς θείας μου... Διατί ἐγὼ νὰ φανῶ τόσον βέβηλος;»

Ἀλλὰ τῆς σκέψεως αὐτῆς κατίσχυεν ἡ περιέργεια καὶ ἡ Εὐτυχία ἠτοιμάζετο νὰ ἐξετάσῃ τὸ χειρόγραφον ἐκεῖνο ὅταν ἀκούει ἔξω εἰς τὸν διάδρομον βήματα... Μὴ ἦτο ὁ πατήρ της;... Ἐρυθριῶσα ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ὁ πατήρ της ἐδύνατο νὰ τὴν συλλάβῃ οὕτω ἐκβιάζουσαν τὰ μυστικὰ τῆς θείας της, σπεύδει νὰ κρύψῃ τὸ χειρόγραφον. Ἀλλ' ἐν τῇ ταραχῇ της, κάμνει ἓν ἀπότομον κίνημα, τὸ περικάλυμμα μόνον μένει εἰς τὰς χεῖράς της καὶ τὰ φύλλα διασκορπίζονται ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Ἐν ᾧ τα συνέλεγε τρέμουσα, ἐφ' ἑνὸς τούτων διακρίνει τὸ ὄνομά της. Περιείχετο εἰς τὰς γραμμὰς ταύτας:

«Ἀγαπητέ μου Γάστων, ἐὰν ἀποθάνω πρὶν ὑπανδρευθῇ ἡ Εὐτυχία, νομίζω ὅτι ἡ διήγησις τῆς νεότητός μου, θὰ ἠδύνατο νὰ τῇ φανῇ χρήσιμος. Ἡ σκέψις αὕτη μ' ἔκαμε νὰ μὴ καταστρέψω τὸ χειρόγραφον αὐτό.»

«Ὦ, σ' εὐχαριστῶ, θεία μου, σ' εὐχαριστῶ», εἶπεν ἐκ βάθους ψυχῆς ἡ Εὐτυχία.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΕΡΙ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

— Μητέρα, ἂν εἴξευρες τί θέμα μᾶς ἔδωκαν διὰ νὰ κάμωμεν ἔκθεσιν; ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος ἡμέραν τινὰ ἐπιστρέφων τοῦ σχολείου.

— Καὶ τί εἶνε αὐτὸ τὸ τόσον παράξενον θέμα; εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Νά, μᾶς εἶπαν νὰ κάμωμε μίαν ἔκθεσι διὰ τοὺς ποντικούς!

— Ἐμὲ μοῦ φαίνεται πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ θέμα.

— Πολὺ ἐνδιαφέρον; καὶ τί εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ διὰ τοὺς ποντικούς;

— Ἐν πρώτοις εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς περιγράψῃ, νὰ κάμῃ, σὰν νὰ εἰπῶμε, τὴν εἰκόνα των.

— Τὴν εἰκόνα των;

— Βέβαια. Τὰ ποντίκια εἶνε πολὺ νόστιμα μὲ τὸ εὔμορφο γουνωτὸ στακτερὸ φόρεμα, μὲ τὰ ματάκια των τὰ μαῦρα ποὺ ὁμοιάζουν μὲ χανδρίτσες, μὲ τὰ παδαράκια των τὰ λεπτὰ ποὺ τελειόνουν εἰς νύχια μυτερά, μὲ τὰ δοντάκια των τὰ μικρὰ ποὺ ροκανίζουν τόσον ὡραῖα.

— Ἀλήθεια, καλὰ λέγεις, θὰ κάμω λοιπὸν πρῶτα πρῶτα τὴν εἰκόνα ἑνὸς ποντικοῦ· ἀλλὰ ἔπειτα;

— Ἔπειτα θὰ ὁμιλήσῃς διὰ τὰ κατορθώματά του: Πῶς τρώγει μὲ τόσην ὄρεξιν τὰς προμηθείας ποὺ ἔχει ἡ μητέρα εἰς τὸ κελλάρι, πῶς ἀφίνει τὰ ἴχνη τῶν προσθιῶν του ποδαριῶν εἰς τὸ βούτυρον, εἰς τὸ τυρί, εἰς τὰ παξιμάδια· πῶς τρυπᾷ τὰ ἀσπρόρρουχα, τὸ ξύλον, ἂν τὸν ἀφήσουν νὰ δουλεύῃ...

— Καὶ τὰ βιβλία τ' ἀγαπᾷ, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Ἔπειτα θὰ ὁμιλήσῃς διὰ τὰ ἑξαδέλφια του· διὰ τὸν ἀρουραῖον μῦν, ὅστις δὲν ἐμβαίνει εἰς τὰ σπίτια, ἀλλ' ὅστις ἐρημόνει τὰ σπαρτά, διὰ τὸν ἐλειόν, ὅστις ἀγαπᾷ τόσον τὰ ροδάκινα καὶ βερύκοκκα καὶ δὲν περιμένει νὰ ὡριμάσουν διὰ νὰ τὰ καταφάγῃ, καὶ διὰ τὴν μυγαλῆν ἀκόμη, ἥτις τῷ ὁμοιάζει κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, ὄχι ὅμως καὶ κατὰ τὰς διαθέσεις, διότι εἶνε σύμμαχος τοῦ ἀνθρώπου καὶ καταστρέφει τὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα προξενοῦν βλάβην εἰς τὰ σπαρτὰ καὶ τὰ φυτά.

— Ἀλήθεια! ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος κτυπῶν ἐκ χαρᾶς τὰς χεῖράς του· δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ πολλὰ πράγματα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ διὰ τοὺς ποντικούς. Θὰ τὴν κάμω τὴν ἔκθεσί μου, καὶ πιστεύω πως θὰ εἶνε ὡραῖα, ἀφ' οὗ μ' ἐβοήθησες τόσον...

Καὶ ὁ Γεώργιος ἔτρεξε καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του μέχρι τοῦ δείπνου διὰ νὰ γράψῃ τὴν ἔκθεσίν του. Ὅταν τὴν ἐτελείωσεν ἦλθε καὶ τὴν ἀνέγνωσεν εἰς τὴν μητέρα του ἡ ὁποία τὴν εὗρῆκε πολὺ καλήν — ὡς ἔκθεσιν ἐννοεῖ τοῦς παιδίου, ἐννοεῖται — ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ πατήρ τού τὴν ἀνέγνωσε καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὁ δὲ πατήρ του ἐμειδίασε μὲ τρόπον ὡς νὰ ἔλεγε: «Μ' ἀρέσει.»

Τὴν στιγμὴν τοῦ φαγητοῦ τὴν ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ ἐρμαρίου τῆς τραπεζαρίας, σκοπεύων νὰ τὴν πάρῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅταν ἀναβῇ, ἀλλὰ τὴν ἐλησμόνησε.

Τὸ πρωὶ ὅταν ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον ἠθέλησε νὰ πάρῃ μαζί του τὴν ἔκθεσιν· ἀλλὰ ματαίως τὴν ἐζήτησε· δὲν ἦτο πουθενά· κανεὶς δὲν τὴν εἶδε καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ χωρὶς αὐτήν.

Εἰς τὸ σχολεῖον ἀντὶ νὰ λάβῃ ἄριστα, ἐθεωρήθη ὡς εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι οὔτε ἔγραψαν κἂν ἔκθεσιν.

Μετά τινας ἡμέρας, ἡ ὑπηρέτρια, μετακινήσασα τὸ μέγα ἐρμάριον, διὰ νὰ σφουγγαρίσῃ τὴν τραπεζαρίαν, ἀνεκάλυψεν ἀπ' ὀπίσω ὁλόκληρον οἰκογένειαν ποντικῶν πατέρα, μητέρα, μικρά.

Ἐφώναξε τὸν Γεώργιον διὰ νὰ τὴν δείξῃ.

Φαντάσθητε τὴν ἔκπληξίν του· τὸ στρῶμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ ποντικὸς καὶ ἡ ποντικίνα εἶχον τοποθετήσῃ τὰ μικρά των ἦσαν μικρὰ τεμάχια χαρτίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεκρίνοντο ἴχνη γραφῆς. Τί δὲ ἦτο τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο; Ἀκριβῶς τὸ χαρτὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Γεώργιος ἔγραψε τὴν περὶ ποντικῶν ἔκθεσίν του.

Φαίνεται ὅτι οἱ ποντικοὶ ἐνόησαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτῶν καὶ παρέλαβον τὸ χειρόγραφον νὰ το ἀναγνώσουν ὅπως αὐτοὶ ἠξεύρουν.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΝ ΠΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εἰς τὸν βίον τοῦ Αἰσώπου ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον.

Ἡμέραν τινὰ ὁ φιλόσοφος Ξάνθος θέλων νὰ δώσῃ δεῖπνον εἴς τινας φίλους του, παρήγγειλεν εἰς τὸν Αἴσωπον, τὸν δοῦλόν του, ν' ἀγοράσῃ ὅ,τι καλλίτερον εὕρῃ εἰς τὴν ἀγοράν.

Ὁ Αἴσωπος ἠγόρασε γλῶσσας, καὶ τας ἐμαγείρευσε ποικιλοτρόπως, εἰς τὸ δεῖπνον δὲ δὲν παρέθεσεν ἄλλο τι παρὰ γλῶσσας.

— Δέν σε παρήγγειλα, τῷ εἶπεν ὁ Ξάνθος μὲ ὀργήν, ν' ἀγοράσῃς ὅ,τι καλλίτερον εὕρῃς;

— Καὶ ὑπάρχει τίποτε καλλίτερον ἀπὸ τὴν γλῶσσαν; ἀπήντησεν ὁ Αἴσωπος. Ἡ γλῶσσα εἶνε ὁ σύνδεσμος μὲ τὸν ὁποῖον συνεννοοῦνται οἱ ἄνθρωποι, εἶνε τὸ ὄργανον τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ λόγου· μὲ τὴν γλῶσσαν ἐξευγενίζονται οἱ ἄνθρωποι, μὲ αὐτὴν διδάσκονται καὶ μορφόνονται καὶ μὲ αὐτὴν ἐκφράζουν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν λατρείαν των.

— Καλά, τῷ λέγει ὁ κύριός του,

αὔριον ν' ἀγοράσῃς λοιπὸν ὅ,τι χειρότερον εὕρῃς εἰς τὴν ἀγοράν.

Ὁ Αἴσωπος τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν τράπεζαν παρέθεσε πάλιν γλώσσας.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ χειρότερον; ἀνεφώνησε μετὰ μεγαλειτέρας ὀργῆς ὁ Ξάνθος.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Αἴσωπος· ἡ γλῶσσα εἶνε τὸ χειρότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἡ γλῶσσα εἶνε μήτηρ πάσης ἔριδος, ἀφορμὴ τῶν δικῶν, πηγὴ πάσης διαιρέσεως. Χωρὶς γλῶσσαν, δὲν θὰ ὑπῆρχε οὔτε ψεῦδος, οὔτε συκοφαντία, οὔτε βλασφημία.

Ο ΜΕΓΑΣ ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΟΦΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 94]

Ὅτε πρὸ ὀλίγου εἶχε διανύσῃ τὸν ἴδιον δρόμον ἀλλὰ κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, ἦτο συνεσφιγμένος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀδελφῶν του καὶ δὲν εἰμπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὰς λεπτομερείας τοῦ δρόμου. Τώρα λοιπὸν ἐξεπλάγη πολὺ καθὼς εἶδεν ὅλα τὰ ἀξιοθαύμαστα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐγκλείει ὁ κόλπος τῆς θαλάσσης.

Ἐν πρώτοις ἠναγκάσθη νὰ παραμερίσῃ ταχέως ἐνώπιον ἀπειραρίθμου ἀγέλης μαινίδων (ἀρεγκῶν) αἵτινες ἤρχοντο κατὰ ἑκατομμύρια ἐκ τῶν πολικῶν χωρῶν. Ἔπειτα συνήντησεν ἰχθῦς παντὸς μεγέθους καὶ παραδόξων σχημάτων. Εἶδε καὶ μεδούσας καὶ ἄλλα παράδοξα ὄντα κατὰ τὸ ἥμισυ φυτὰ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἰχθῦς. Τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἦτο ἐστρωμένον μὲ παράδοξα θαλάσσια φυτὰ ὅπου ἐκινοῦντο ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων κογχύλια.

Τὸ ψαράκι διέκρινε τότε ἓν μαῦρον πρᾶγμα, ὅμοιον τοῦ ὁποίου οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ. Ἦτο ὁ σκελετὸς ἑνὸς ναυαγήσαντος πλοίου· εἰσῆλθε διά τινος ἀνοίγματος μέχρις ἑνὸς θαλαμίσκου, ἀλλ' ὠπισθοδρόμησε περίτρομον. Νεαρὰ γυνὴ ἐκάθητο ἐκεῖ σφιγγουσα εἰς τὴν ἀγκάλην της τὸ βρέφος της· ἐφαίνετο κοιμωμένη, γλυκὺ μειδίαμα προσέπαιζεν εἰς τὰ χείλη της. Ἡ βραδεῖα κίνησις τῆς θαλάσσης ἐκεῖ κάτω την ἀνεσήκωνεν ἐλαφρὰ ὡς νὰ τὴν ἐνανούριζεν αὐτὴν καὶ τὸ παιδάκι της. Φυτὰ θαλάσσια εἶχαν φυτρώσῃ μεταξὺ τῶν ρωγμῶν τῶν σανίδων καὶ τὸ φύλλωμά των ἐκρέματο πέριξ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ παιδίου. Ἦτο συγκινητικὸν τὸ θέαμα, ἀλλὰ τὸ ψαράκι καπελήφθη ἀπὸ ἀνησυχίαν καὶ εὐχαριστήθη πολὺ ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον τοῦ πλοίου καὶ εὑρέθη πάλιν μεταξὺ τῶν ὁμοίων του.

Ἐν τούτοις φοβερὰ ἔκπληξίς το ἐπερίμενε· καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ πλοῖον, εὑρέθη πρὸ τοῦ στόματος φαλαίνης, ἥτις καίτοι νεαρὰ ἀκόμη κατὰ τὴν ἡλικίαν εἶχε μέγα σῶμα.

— Μὴ με καταβροχθίζῃς, εἶπε μὲ ἱκετευτικὴν φωνήν· εἶμαι τόσον μικρόν, οὔτε 'ς τὰ δόντια σου δὲν θὰ κολλήσω.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ἡ φάλαινα, ἀλλὰ εἰπέ μου τί ἦλθες νὰ κάμῃς ἐδῶ κάτω ὅπου δὲν ἔρχονται ψάρια τοῦ εἴδους σου;

Τότε τὸ ψαράκι διηγήθη τὴν ἱστορίαν τοῦ μεγάλου ὀφεως, ὁ ὁποῖος συνετάραξε καὶ τοὺς τολμηροτέρους κατοίκους τῶν θαλασσῶν.

— Ὤ, ὤ! εἶπεν ἡ φάλαινα.

Τὴν ἰδίαν δ' ἐκείνην στιγμὴν εἰσέπνευσε παμμέγιστον ὄγκον ὕδατος, ὥρμησεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ἔρριψεν αὐτὸ πρὸς τὰ ἄνω μὲ ἰσχυρότατον φύσημα. Ἀφ' οὗ ἀνέπνευσεν ἐπανῆλθε μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος καὶ ἐξηκολούθησε·

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε ποὺ μ' ἐκτύπησε εἰς τὴν ῥάχι καὶ ἐνόμισά πως εἶνε χονδρὸ σχοινί. Ἐξύσθηκα γιατί μ' ἔτρωγε ἀπὸ τὸ κτύπημα. Μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα· θὰ πάγω νὰ ἐξετάσω τὸ παράξενο ζῷο· κατὰ τὰ λεγόμενά σου θὰ εἶνε ἀμφίβιον, ὅπως ἐγώ.

Καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησαν καὶ οἱ δύο πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ θηρίου· τὸ ψαράκι ἐκολύμβα εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν φάλαιναν διὰ νὰ μὴ παρασυρθῇ εἰς τὴν δίνην, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζεν αὕτη διασχίζουσα τὴν θάλασσαν.

Συνήντησαν ἕνα καρχαρίαν καὶ ἕνα ξιφίαν, οἵτινες εἶχον ὁμοίως ἀκούσῃ νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ μεγάλου ὀφεως. Συνηνώθησαν καὶ οὗτοι μετὰ τῶν δύο ταξειδιωτῶν· ὀλίγον περαιτέρω εἰς τὴν συνοδείαν προσετέθη καὶ εἷς θαλάσσιος λύκος.

— Ἄν, ὅπως λέγετε, τὸ ζῷον αὐτὸ δὲν εἶνε περισσότερον χονδρὸ ἀπὸ ἕνα παλαμάρι, θά το κόψω εἰς δύο μόνον μιὰ φορὰ που νὰ σφίγξω τὰ δόντια μου.

Καὶ συγχρόνως ἤνοιξε τὸ στόμα του καὶ ἔδειξε τὰς ἓξ σειρὰς τῶν φοβερῶν του κυνοδόντων.

— Ὅταν ἐγὼ δαγκάσω τὴν ἄγκυραν τῶν πλοίων, τὰ δόντια μου ἀφίνουν ἴχνη ἐπάνω εἰς αὐτήν, ἐξηκολούθησε. Ἂν μένετε μαζί μου, δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβηθῆτε.

— Ὤ, νάτο, ἀνέκραξεν ἡ φάλαινα, ἡ ὁποία ἕνεκα τῆς νεαρᾶς της ἡλικίας ἦτο φαντασμένη καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε μακρύτερα παρὰ οἱ ἄλλοι. Παρατηρήσατε πῶς στρηφογυρνᾷ, καὶ πῶς ἀνοιγοκλείει τὰς σπείρας του.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο τὸ μέγα θηρίον· ἦτο ἔγχελυς, ἓκ τοῦ συνήθους εἴδους· ἦτο μόνον ἐκτάκτου μεγέθους· ἐπλησίασαν εἰς αὐτὸ καὶ τῷ εἶπαν τὴν μεγάλην εἴδησιν.

— Εἶνε μεγαλείτερα ἀπὸ ἐμέ; εἶπε. Σεῖς το πιστεύετε· θὰ ἔλθω μαζί σας νὰ βεβαιωθῶ κ' ἐγώ. Δυστυχία του, ἂν εἶνε ἀλήθεια. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑποφέρω ἀνώτερόν μου.

Καὶ ἐξεκίνησαν πάλιν. Τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ ταξειδίου συνεκρούσθησαν πρὸς πελώριον τέρας, τὸ ὁποῖον θὰ ὑπέθετε κανεὶς ὅτι ἦτο νῆσος. Ἦτο φάλαινα, ἡ γηραιοτέρα ὅλου τοῦ ὠκεανοῦ. Ἡ κεφαλή της ἀπεκρύπτετο σχεδὸν ὑπὸ τὰ πυκνὰ θαλάσσια φυτά τὰ ὁποῖα εἶχον φυτρώσῃ ἐπ' αὐτῆς. Ἡ ῥάχη της ἦτο πλήρης ἀναριθμήτων κογχυλίων καὶ πλήθους ἄλλων ζῴων· τὸ δέρμα της, μαῦρον ἐκ φύσεως, ἐφαίνετο λευκὸν καὶ ροδόχρουν.

— Ἔλα μαζί μας, τῇ εἶπον· θὰ πᾶμε νὰ ἐξοντώσωμεν αὐτὸν τὸν ἅρπαγα ὅστις θέλει νὰ γίνῃ κύριος τῆς θαλάσσης. Σὺ θὰ μας βοηθήσῃς μὲ τὴν πεῖραν τὴν ὁποίαν ἀπέκτησες τόσους αἰῶνας.

Τὸ κῆτος ἀπεκρίθη·

— Πηγαίνετε μόνοι σας καὶ ἀφήσατέ με μόνην μήπως εὕρω κανὲν ἰατρικὸν εἰς τὰ βάσανα τῶν γηρατείων μου· θὰ μαζεύσω τὰς δυνάμεις μου ν' ἀναβῶ ἕως εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης· ἐκεῖ εὑρίσκω ὀλίγην ἀνακούφισίν. Τότε τὰ καλὰ θαλασσοπούλια πετοῦν ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχι μου καὶ τρώγουν τὰ σκωλήκια πού με βασανίζουν τόσον. Σκαλίζουν μὲ τὸ ῥάμφος των ὅσον εἰμποροῦν καὶ ἀφ' οὗ χορτάσουν ἔρχονται ἄλλα. Μίαν ἡμέραν μάλιστα ἓν ἐξ αὐτῶν, ἀπὸ τὴν χαράν που εὗρε τέτοια τροφὴν ἔχωσε τὰ πόδια του μὲ τόσην δύναμιν εἰς τὸ πάχος μου ὥστε δὲν ἠμπόρεσε νὰ φύγῃ πλέον. Ὅταν κατέβηκα εἰς τὸ νερὸν ἐπνίγη καὶ τὰ ψάρια ἔφαγαν τὸ σῶμά του· μόνον ὁ σκελετός του μένει· εἰμπορεῖτε νὰ τον ἰδῆτε εἰς τὴν ῥάχι μου. Καλέ μου ξιφία, τοῦ δίδεις δύο τρία κτυπήματα μὲ τὸ σπαθί σου; πολὺ θὰ ξελαφρωθῶ.

Ὁ ξιφίας λησμονήσας ὅτι ἦτο ὁ φυσικὸς ἐχθρὸς τῆς φαλαίνης ἐξεπλήρωσε τὴν παράκλησιν τῆς φαλαίνης, τόσον ἡ γραῖα τῷ ἐνέπνεεν οἶκτον. Ἔπειτα ἐξεκίνησαν πάλιν. Τέλος, τὴν δεκάτην ἡμέραν, ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔκειτο ὁ ὑπερωκεάνειος τηλεγραφικὸς κάλως, ὅστις συνδέων τὴν Εὐρώπην μετὰ τοῦ Νέου κόσμου, ἐξετείνετο ὑπεράνω τῶν ὀρέων, τῶν κρημνῶν, τῶν δασῶν τῶν κοραλλίων τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὸ βάθος τοῦ ὠκεανοῦ. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπλησίασαν ἐδυσκολεύθησαν πολὺ νὰ περάσουν ἓν ὁρμητικὸν ὑποθρύχιον ρεῦμα, τὸ ὁποῖον ὑπὸ δίνης μεγάλης παραχθὲν ἀνύψου κύματα εἰς μεγάλην πέριξ ἀπόστασιν.

— Νὰ λοιπὸν τὸ θηρίον! ἀνέκραξαν ὅλοι διὰ μιᾶς. Τὸ καλῶδιον ἦτο σχεδὸν κεκαλυμμένον ὑπὸ σπόγγων, ὀκταπόδων, γοργόνων· κατὰ τὴν κίνησιν τοῦ ὕδατος ἐφαίνετο μίαν στιγμήν, ἔπειτα δὲ ἐξηφανίζετο εἰς τὸ βάθος ἐκεῖνο ὅπου ἐκινοῦντο μυριάδες μαλακοστράκων πολυπόδων, εἰδεχθῶν καραβίδων, ἀστεροειδῶν, μακρῶν γλοιωδῶν σκωλήκων. Τὸ τηλεγραφικὸν καλῶδιον ἔμενεν ἀκίνητον, ἀλλ' αἱ ἰδέαι διήρχοντο ἀπὸ τὸ ἓν μέρος αὐτοῦ εἰς τὸ ἄλλο.

— Δὲν κινεῖται, εἶπεν ἡ φάλαινα. Φοβεῖται; ἢ προσποιεῖται; Τί λέτε;

— Ἀφήσατε ἐμὲ νὰ ἰδῶ, εἶπε πελώριός τις ὀκτάπους· ἔχω μακρυὰ χέρια καὶ θά τον ψηλαφήσω.

Καὶ ἐξέτεινε τοὺς μακροὺς καὶ φοβεροὺς πλοκάμους του, καὶ τας ἔστρεψε πολλάκις πέριξ τοῦ καλῳδίου.

— Δὲν ἔχει οὐδὲ τὸ παρὰ μικρὸν λέπι· δὲν ἔχει οὔτε δέρμα· εἶνε ξηρὸ σὰν βράχος.

— Τότε τοῦ συγχωρῶ ὅτι εἶνε μακρότερο ἀπὸ ἐμέ, εἶπεν ὁ ἔγχελυς, ὅστις εἶχε τανυσθῆ εἰς τὸ πλάγι του ὅπως συγκρίνῃ τὸ μέγεθός του. Ἂν δὲν ἔχῃ οὔτε δέρμα οὔτε εὐλυγισίαν, δὲν το ζηλεύω καθόλου.

— Τί εἶσαι λοιπόν; ἀνέκραξεν ἡ φάλαινα· εἶσαι ψάρι ἢ ἀμφίβιον; ἢ κατὰ τύχην ἦλθες εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης;

Τὸ τηλεγραφικὸν καλῶδιον δὲν ἀπήντησεν· ἐν τούτοις ὁμιλεῖ, ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν χιλιάδων μιλίων καὶ εἰς γλῶσσαν τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἐννοεῖ εἰς τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ.

— Ἂν δὲν ὁμιλήσῃς, θά σε κατακομματιάσωμεν, εἶπεν ὁ καρχαρίας ὅστις δὲν εἶνε διόλου ὑπομονητικός.

Τὸ καλῶδιον δὲν ἀπήντησεν.

— Ἂν με ξεσχίσουν, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του, οἱ ἄνθρωποι θά με ἀναβιβάσουν ἐπάνω διὰ νά με ἐπιδιορθώσουν καὶ αὐτὸ θὰ διακόψῃ ὀλίγον τὴν μονοτονίαν.

Ἄλλως τε δὲν εἶχε καὶ καιρὸν νὰ φροντίζῃ περὶ τῶν πέριξ του ὄντων· ἐτηλεγραφεῖ καὶ ἐξανατηλεγράφει εἰδήσεις αἱ ὁποῖαι ἔμελλον νὰ συνταράξωσι τὰ δύο ἡμισφαίρια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἥλιος ἔδυεν εἰς πυρώδη θάλασσαν· τὸ φῶς του ἔλαμψε μέχρι τοῦ βάθους ὅπου ἦτο ἡ συνοδεία. Ἡ λάμψις ἐκείνη τοῖς ἐνέπνευσε θάρρος, καὶ ὁ ξιφίας, ἡ φάλαινα, καὶ ὁ ἔγχελυς φωνάζοντες: «ἐπάνω του! ἐπάνω του!» ἐῤῥώρμησαν κατὰ τοῦ καλῳδίου. Ἀλλ' ὁ θαλάσσιος λύκος προηγήθη, ἔμελλε δὲ νὰ το συσφίγξῃ εἰς τὰς φοβερὰς σιαγόνας του, ὅτε ὁ ξιφίας ἐν τῇ ὁρμῇ τού τον ἐκτύπησεν ὄπισθεν διὰ τοῦ ξίφους του.

Τότε ἠγέρθη δεινὴ φιλονικία· οἱ μὲν ἔλαβον μέρος ὑπὲρ τοῦ λύκου, οἱ δὲ ὑπὲρ τοῦ ξιφίου. Προῆλθε δὲ γενικὴ συμπλοκὴ καθ' ἣν οἱ μέγαλοι ἐν τέλει κατέφαγον τοὺς μικρούς.

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ· εἰς τὴν γῆν ἐπεκράτει σκότος, ἀλλὰ τὰ κύματα ἐφωσφόριζον ἐκ τῆς κινήσεως ἑκατομμυρίων λαμπυριζόντων ζωϋφίων. Ἡ ἡσυχία ἐπανῆλθεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ ἄλλοι πάλιν ἡρώων τί ἦτο τὸ παράδοξον ἐκεῖνο τέρας εἰς τὸ βάθος τοῦ ὠκεανοῦ.

Σοβαρῶς καὶ βραδέως ἦλθε γηραιὰ φώκη· ἐφαίνετο ὡς σοφὴ καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο.

— Μόνον ἐγώ, εἶπεν, εἰμπορῶ νὰ βγάλω ἀπὸ τὴν κεφαλήν σας αὐτὴν τὴν φροντίδα. Ὁ ὠκεανὸς δὲν ἔχει μυστικὰ δι' ἐμέ· εἰξεύρω ἐπίσης τί συμβαίνει καὶ ἐκτὸς τῆς θαλάσσης. Τὸ θηρίον αὐτὸ τὸ ὁποῖον κατέβη ἀπὸ πάνω, κάί σας τρομάζει τόσον, εἶνε νεκρογέννητον, καὶ νεκρὸν θὰ μείνῃ, χωρὶς δύναμιν, χωρὶς κίνησιν. Μὴ φοβεῖσθε· εἶνε ἀνόητος ἐπινόησις τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ψαράκι, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς μάχης ἐσώθη ἐξ αἰτίας τῆς σμικρότητός του, ἔφερε, μὲ συστολήν, ἀντίρρησιν, ἀλλά τῳ ἐπεβλήθη ἀποτόμως σιωπὴ καὶ ἡ φώκη ἐξηκολούθησε, πάντες δὲ μὲ ἀνοικτὸν στόμα ἐθαύμαζον τὴν καταπληκτικὴν σοφίαν της.

— Ναί, εἶνε μηχάνημα τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν μας, οἵτινες ἄλλο δὲν συλλογίζονται παρὰ πῶς νὰ εὕρωσι νέα μέσα διὰ νά μας πιάνουν. Δέν τους φθάνουν τὰ δίκτυα, τὰ καμάκια. Ἀπλωσαν καὶ αὐτὸ τὸ σχοινὶ διὰ νὰ πιάσουν τοὺς κουτοὺς που θά το δαγκάσουν. Ἀλλὰ σεῖς νὰ ἔχετε τὸν νοῦν σας, νὰ περνᾶτε ἀπὸ μακρυά, καὶ τότε θὰ ἰδοῦν πῶς ἐπῆγαν τοῦ κάκου τόσα ἔξοδα.

Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τῶν ἰχθύων ἀπεμακρύνθη μὲ περιφρόνησιν, καὶ ὅλοι ἦσαν ὑπερήφανοι, διότι ἠδύναντο νὰ ἀψηφήσουν τὴν ἀνθρωπίνην κακίαν.

Ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδερσεν

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

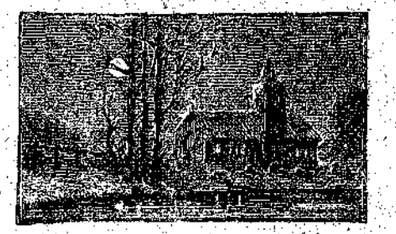

Η ΨΩΑΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 93]

Πολλαὶ μεταβολαὶ καὶ βελτιώσεις ἔγιναν εἰς τὴν νέαν κιβωτόν, καὶ πολλὰ νέα ζῷα ἦλθον καὶ κατῴκησαν ἐντὸς αὐτῆς. Μὲ τὴν βοήθειαν καὶ μὲ τὰς συμβουλὰς τοῦ Κρὲς ὁ Φράντς ἐζωγράφησε τὴν κιβωτόν, ἑκάστου δὲ ζῷου ἔλαβε τὸ χρῶμα τὸ ὁποῖον τῷ ἤρμοζεν. Ὁ Νῶε καὶ ἡ γενεά του ἐφόρεσαν κόκκινα, γαλάζια, πράσινα καὶ κίτρινα. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ ἐργασία αὕτη ἤρχισεν ἄλλη, ἥτις ἐπροξένησε μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς ὅλους τοὺς θαυμαστὰς τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε. Ἡ Λίσβετ πρὸ πάντων ἦτο καταχαριστημένη ἕνεκα τῆς διακρίσεως ἡ ὁποία ἐπῆλθε τοιουτοτρόπως μεταξὺ τῆς στικτῆς λεοπαρδάλεως καὶ τοῦ ραβδωτοῦ ζέβρου, μεταξὺ τοῦ κόρακος καὶ τῆς λευκῆς περιστερᾶς. Ἡ κιβωτὸς ἦτο πράγματι τελεία, ἔλεγεν ἡ μικρὰ κόρη, καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ ἔφερε τὰ ἀργυρᾶ τάλληρα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐστήριζον τόσας ἐλπίδας.

Ὅτε ἡ πολύτιμος αὕτη κιβωτὸς ἐτελείωσε καὶ ἐδόθη εἰς τὸν Κρές, καὶ ὅτε ὁ Φράντς εἶδε τὸν τορνευτὴν νὰ ἀναχωρήσῃ μίαν πρωΐαν μὲ ὅλα του τὰ ἐμπορεύματα εἰς τὴν μεγάλην ἅμαξαν, ἥτις θὰ τον ἔφερε εἰς τὴν Βαμβέργην, ὁ νεαρὸς τεχνίτης ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε πολὺ νὰ περιμείνῃ ἕως οὗ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἀγοράν.

Ἀφ' ὅτου εἰργάζετο εἰς τοῦ Στάρκ ὁ Φράντς οὐδέποτε εὗρε τὸ ἐπάγγελμά του τόσον πληκτικὸν ὅσον τότε, ἐλυπεῖτο δὲ διότι μετὰ τὴν μονοτονίαν τῆς ἐργασίας του ἐν τῷ βαρελοποιῷ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του ἥτις τῷ ἤρεσκε τόσον.

Αἱ ἡμέραι καὶ αἱ ἑβδομάδες παρήρχοντο καὶ ἐν ᾧ ὁ Φράντς εἰργάζετο εἰς τὸ βαρελοποιεῖον μὲ τοὺς συντρόφους του, ὁ νοῦς του ἔτρεχεν εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Φραγκφούρτης, πολὺ συχνότερα παρ' ὅσον ἐφανταζόντο οἱ περὶ αὐτὸν· αἱ γειτόνισσαι τῆς κυρίας Γκρέντζ τη διηγοῦντο ὅτι ὁ τάδε ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Φραγκφούρτην καὶ ὅτι ὁ δεῖνα ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ κάμῃ μεγάλας προμηθείας· αὕτη ἤκουε χωρὶς νὰ εἴπῃ ὅτι εἰς τὴν μικράν της οἰκογένειαν ὑπῆρχεν εἷς ἔμπορος ὅστις ἔστειλε τὸ ἐμπόρευμά του εἰς τὴν μεγάλην ἐτησίαν ἀγοράν.

Ἀλλ' ἦτο δυσκολώτερον νὰ στουμπώσῃ κανεὶς ὅλας τὰς χαραγμὲς ἑνὸς βαρελίου τοῦ Μοστροσταρκ παρὰ νὰ διατηρηθῇ πρᾶγμά τι μυστικὸν ἀπὸ τὰς γραίας τῆς Νυρεμβέργης.

Ὁ Κρὲς ἔλειπεν ἀπὸ ἑνὸς ἤδη μηνός, ὁ δὲ Φράντς ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἔλθῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν· ἑκάστην ἑσπέραν ἐπανήρχετο εἰς τὴν κατοικίαν διερχόμενος ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, ἐλπίζων νὰ μάθῃ κάτι παρὰ τῆς κυρίας Κρὲς περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ συζύγου της.

Ὁ νεαρὸς μαθητευόμενος ἦτο λοιπὸν ἀπὼν ἀκόμη ἑσπέραν τινὰ ὅτε ἀκροσδόκητος ἐπισκέπτης ἐνεφανίσθη εἰς τὴν γραῖαν μάμμην. Ἡ Λίσβετ γονατισμένη εἰς τὸ κάθισμά της ἐπότιζε τὰ ἄνθη της τὰ τοποθετημένα εἰς τὸ παράθυρον ὅτε εἶδε τὸν Στάρκ νὰ διευθύνεται διὰ τῆς αὐλῆς εἰς τὴν θύραν των.

Ἡ γραῖα Γκρέντζ ἀπώθησε βιαίως τὴν ἀνέμην της, διηυθέτησε τὰ προσκέφαλα τοῦ μεγάλου καθίσματος, τὸ ὁποῖον προσέφερον εἰς τοὺς ἐπισκέπτας, καὶ ἔσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν βαρελοπ-

ποιὸν ὅστις εἰσῆλθεν ἀσθμαίνων, καὶ ἀρκετὰ κατηφής. Ἐν τούτοις πρὶν ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐπισκέψεώς του, ἐχαιρέτισε τὴν κυρίαν Γκρέντζ, ὡμίλησε περὶ τοῦ καιροῦ, ἐθώπευσε τὴν Λίσβετ εἰς τὴν παρειάν, καὶ κατεδέχθη μάλιστα νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας της.

Ἡ κυρία Γκρέντζ ἐν τούτοις ἔβλεπεν ὅτι ὁ Στάρκ ἦτο δυσηρεστημένος, φοβουμένη δὲ μὴ ἔχῃ παράπονα κατὰ τοῦ Φράντς δὲν ἐβράδυνε νὰ τοῦ ἀποτείνῃ τὴν συνήθη της ἐρώτησιν·

— Καὶ ὁ ἐγγονός μου, κὺρ Στάρκ; εἶσαι πάντοτε εὐχαριστημένος μαζί του; Ἐλπίζω ὅτι εἶνε πάντα εὐπειθὴς καὶ πρόθυμος.

— Ὡς πρὸς αὐτό, κυρία Γκρέντζ, δὲν ἔχω κανένα παράπονον. Ὅ,τι διατάζω νὰ κάμῃ ὁ ἐγγονός σου, τὸ κάμνει ἀρκετὰ καλά. Ἐγὼ φροντίζω νὰ κάμουν οἱ μαθητευόμενοι καὶ οἱ ἐργάται μου ὅ,τι τοὺς δίδω καὶ δὲν ὑποφέρω τὴν παραμικρὰν ἀντιλογίαν· ἑπομένως ὁ ἐγγονός σου εἶνε ἠναγκασμένος νὰ κάμῃ ὅ,τι κάμουν καὶ οἱ ἄλλοι. Ἀλλ' ἕνα ἄλλο πρᾶγμα δὲν μ' ἀρέσει· αὐτὰ ποὺ κάμνει ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα, κυρία Γκρέντζ, καὶ δι' αὐτὰ θέλω νὰ μάθω τὰ καθέκαστα.

— Τότε, ἀπήντησεν ἡ κυρία Γκρέντζ, μεγάλως ἀνακουφισθεῖσα, σοῦ λέγω ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς ὅλην τὴν Νυρεμβέργην παιδὶ καλλίτερο ἀπὸ τὸν ἐγγονό μου τὸν Φράντς· ἐμένα τὴ μάμμη του μὲ σέβεται πολύ· εἶνε πρόθυμο καὶ ὑποχρεωτικὸ εἰς ὅλα, δὲν τρέχει 'ς τοὺς δρόμους, δὲν πειράζει κανένα. Καὶ τὸ ἄλλο, Μαστροστάρκ, δὲν χάνει τὸν καιρό του οὔτε 'ς τὸ σπίτι, ὅπως τὸ ξέρουν πολλοὶ γείτονές μας, εἶπεν ἡ κυρία Γκρέντζ, παρατηροῦσα τὴν μικρὰν Λίσβετ.

— Τὸ ἔμαθα κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Στάρκ, μὲ πρόσωπον ἐρυθρὸν καὶ ὀφθαλμοὺς λάμποντας ἐξ ὀργῆς. Λέγουν ὅτι μεταχειρίζεται πολὺ καλὰ τὸν καιρὸν καὶ τὰ ξύλα του ἀφεντικοῦ του διὰ νὰ κάμνῃ παιγνίδια ποὺ πωλοῦνται εἰς τὴν ἀγορὰν τὴν Φραγκφούρτης. Μοῦ το εἶπαν, κυρία Γκρέντζ, καὶ παρόμοιο πρᾶγμα δὲν ἔχει γίνῃ ἕως τώρα εἰς τὴν Νυρεμβέργην. Ἕνας μαθητευόμενος ποὺ δὲν ἔχει δύο χρόνους ἀκόμη 'ς τὴν τέχνη, κάνει ἐργασίας διὰ λογαριασμό του! Σὲ σέβομαι πολύ, κυρία Γκρέντζ, καὶ συμπονῶ τὲς δυστυχίες σου. Πρὸς χάριν σου ἐπῆρα μαθητὴ τὸν ἐγγονό σου, χωρὶς νὰ ζητήσω οὔτε πενάρα, ἀλλὰ δὲν ἐπερίμενα νὰ εὕρω τέτοια ἀνταμοιβὴ διὰ τὴν καλωσύνη μου.

— Καλέ μου Στάρκ, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Γκρέντζ μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἀφ' οὗ συνῆλθεν ὀλίγον ἀπὸ τὴν κατάπληξιν τὴν ὁποίαν τῇ ἐπροξένησεν ὁ σφοδρὸς καὶ μακρὸς λόγος τοῦ βαρελοποιοῦ, καλέ μου Στάρκ, πολὺ ἀδικεῖς τὸν ἐγγονό μου. Κάποιος ἐχθρὸς τοῦ Φράντς σε ἐγέλασε καὶ σε ἔκαμε νὰ νομίσῃς ὡς ἐγκλήματα τὰς πλέον ἁπλᾶς του πράξεις. Διὰ τὸν Φράντς μου αὐτὰ τὰ λόγια! Ὄχι, δὲν εἶνε ἀλήθεια, καλέ μου Στάρκ, ὅτι ὁ ἐγγονός μου ἐπῆρε κάτι δικό σας. Ἐνθυμεῖσαι τί ἔγραφεν ὁ περίφημος ζωγράφος ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα του τὴν Δικαιοσύνην, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ δημαρχείου;

«Ὁ δικαστὴς ποτὲ δὲν πρέπει νὰ λέγῃ τὴν γνώμην του χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὡρίμως τὴν ὑπόθεσιν.»

«Τώρα, καλέ μου Στάρκ, ἀπάντησέ μου εἰς μίαν ἐρώτησιν. Ὅταν μοῦ ἐπρότεινες μὲ τόσην καλωσύνην νὰ πάρῃς τὸν ἐγγονόν μου μαθητευόμενον καὶ ὑπεσχέθης νὰ τὸν διδάξῃς τὴν τέχνην σου, ἀντὶ νὰ μὲ ζητήσῃς ὅπως εἶνε ἡ συνήθεια ἕνα ποσὸν διὰ τὴν τροφὴν καὶ τὴν κατοικίαν του ἐδέχθης, ἐπειδὴ εἶμαι πτωχή, νὰ τὸν πάρῃς χωρὶς νὰ πληρώσω τίποτε ἀλλὰ νὰ τρώγῃ καὶ νὰ κοιμᾶται σπίτι μου. Δέν μου ὑπεσχέθης νὰ μου φέρῃ ὁ Φράντς κάθε ἑβδομάδα κομμάτια ξύλα ἀπὸ τὸ βαρελοποιεῖό σου, διὰ νὰ καίω εἰς τὴν θερμάστραν μου; Δὲν εἶν' ἀλήθεια αὐτά, καλέ μου Στάρκ;

— Εἶνε ἀλήθεια, κυρία Γκρέντζ, ἔκαμα αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν καὶ πιστεύω πὼς τὴν ἐκράτησα. Μοῦ φαίνεται πως ὁ ἐγγονός σου... Ἀλλά, κυρία Γκρέντζ, τί βλέπω ἐδῶ; ἀνέκραξεν ὁ Στάρκ, ἰδὼν ἔξαφνα ἐπί τινος τραπέζης πλησίον του, τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ ὁ Φράντς μὲ τὰ περισσεύματα τῶν ξύλων. Τίποτε δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν μακρὰν γραμμὴν τῶν μικρῶν ἀνθρώπων, τῶν μικρῶν γυναικῶν καὶ τῶν μικρῶν ζώων, τὰ ὁποῖα ἐτοποθέτησε δύο δύο ἡ μικρὰ Λίσβετ, ὅταν ἤκουσε τὸν Στάρκ νὰ κατηγορῇ τὸν ἀδελφόν της.

— Τί ὡραῖο πρᾶγμα! εἶπεν ὁ Στάρκ τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς μὲ τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς χειρός του, ὡς νὰ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν βλέπει καλά. Ποῦ εὑρήκατε αὐτὸ τὸ εὔμορφο παιγνίδι καὶ τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; καὶ ἐφόρεσε τὰ γυαλιά του διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν κιβωτὸν καὶ τὸ περιεχόμενόν της.

— Αὐτὰ ὅλα σημαίνουν, ἀνέκραξε μὲ θριαμβευτικὸν ἦθος ἡ κυρία Γκρέντζ, ὅτι τὸ ἐγγονάκι μου εἶνε ἐξυπνότατο παιδὶ μὲ νοῦ θηλυκό, καὶ ὅτι τὰς ὥρας ποὺ του περισσεύουν ἀπὸ τὴν ἐργασία τοῦ τας μεταχειρίζεται διὰ νὰ διασκεδάζῃ τὴν μικράν του ἀδελφήν ποὺ εἶνε ἄρρωστη. Μὲ τὴν ἐπιδεξιότητα ποὺ του ἐχάρισε ὁ Θεός, χρησιμοποιεῖ τὰ κομμάτια τοῦ ξύλου ποὺ του ἐπιτρέπει νὰ παίρνῃ ἀπὸ τὸ κατάστημα ὁ καλός του κύριος, καὶ κατὰ τύχην ἕνας ἔμπορος ποὺ πάγει εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Φραγκφούρτης μὲ τὰ ἐμπορεύματά του ἐπρότεινε μόνος του νὰ πάρῃ ἕνα παιγνίδι ὅμοιον μὲ τοῦτο καὶ νὰ το πωλήσῃ ἂν εὕρῃ ἀγοραστήν...

— Μήτε λέξιν παραπάνω, καλή μου κυρία Γκρέντζ, μήτε λέξιν παραπάνω, ἀνέκραξεν ὁ Στάρκ· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν κόπηκε ὑπὸ τῆς φωνῆς τοῦ Φράντς, ὅστις εἰσώρμησε φωνάζων μὲ χαράν·

— Μάμμη, Λίσβετ! καλὰς εἰδήσεις! Ὁ Κρὲς ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἀγοράν, καὶ ἐπώλησε τὴν κιβωτὸν δύο τάλληρα καὶ λέγει...

Ἀλλ' ἐσταμάτησε διὰ μιᾶς ὅτε εἶδεν ἔξαφνα τὸν κύριόν του, ὅστις περιειργάζετο μὲ πολλὴν προσοχὴν τὴν κιβωτόν.

Ἡ ὀργὴ τοῦ Στάρκ κατηυνάσθη διὰ μιᾶς, ἐπὶ τοῦ προσώπου του δὲ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ἔκφρασις εἰμὴ ἔκπληξις καὶ θαυμασμὸς καὶ ὀλίγη ἴσως ἐντροπή. Ἐλυπεῖτο δι' ὅλα ὅσα εἶπεν εἰς τὴν παλαιάν του φίλην, τὴν κυρίαν Γκρέντζ καὶ ἐμέμφετο τὸν ἑαυτόν του διὰ τὰς ἀδίκους ὑποψίας του περὶ τοῦ ἐπιδεξίου μαθητοῦ του.

— Καὶ τί εἶπεν ὁ Κρές, παρακαλῶ, ἠρώτησε θέλων νὰ μάθῃ λεπτομερείας περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Φράντς.

Ὅτε δὲ ἔμαθεν ὅτι ὁ τορνευτὴς εἶπεν εἰς τὸν Φράντς ὅτι ἠδύνατο τὸ ἑπόμενον ἔτος νὰ πωλήσῃ εἰς τὴν Φραγκφούρτην ὅσας κιβωτοὺς ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ, ὁ Στάρκ ἔσφιγξε θερμῶς τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Γκρέντζ, καὶ κτυπήσας φιλικῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Φράντς, μὲ τὴν εὐχαρίστησιν ἀληθοῦς κατοίκου τῆς Νυρεμβέργης βλέποντος ὅτι ἐπιτυγχάνει μία ἐπιχείρησις, εἶπε·

— Κάμνε παιγνίδια, παιδί μου, κάμνε τὲς ὧρες ποὺ δὲν ἔχεις δουλειά, διότι εἰς τὸ κατάστημα πρέπει νὰ ἐργάζεσαι τακτικά, ὅπως καὶ ἐργάζεσαι. Κὶ τὸ ἕνα νὰ κάμνῃς, παιδί μου, καὶ τὸ ἄλλο νὰ μή τ' ἀφίνῃς.

Πρὶν δὲ ἀναχωρήσῃ ὑπεσχέθη εἰς τὸν Φράντς νὰ τῳ εὕρῃ τὴν ἐπαύριον ἐν ὡραιότατον τεμάχιον ξύλου καὶ νὰ το προσφέρῃ εἰς αὐτὸν διὰ νὰ κατασκευάσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν τελειοτέρας τὰς κιβωτούς του.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΦΩΣ

Ὅστις ταξειδεύων εἰς τὸ πέλαγος εἶδε τὸν ἥλιον νὰ ἀναδύῃ μεγαλοπρεπῶς ἀπὸ τὴν ὑγράν του κοίτην ἢ νὰ βυθίζεται, νὰ πλαγιάζῃ ὡς λέγουν οἱ γάλλοι τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ θεάματος. Χιλιάδες ποιητῶν, μουσικῶν καὶ ζωγράφων ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὸ θεῖον, τὸ ἀπερίγραπτον ἐκεῖνο κάλλος.

Πράγματι, τὸ φῶς καὶ ὁ διὰ τοῦ φωτὸς χρωματισμὸς τῆς φύσεως ὅλης προξενεῖ

μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Καὶ τὴν μᾶλλον ἄχαριν τοποθεσίαν εἰμποροῦν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἢ δύοντος ἡλίου νὰ τὴν χρωματίσουν ἁρμονικώτατα καὶ νὰ τὴν καταστήσουν ὡραιοτάτην.

Ἡ μετάβασις ἀπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶνε ἀληθῶς μετάβασις εἰς νέαν ζωήν. Ἡ φωνὴ τοῦ πρώτου ἀλέκτορος εἰς τὸ λυκαυγὲς εἶνε σύνθημα τῆς ἀναγεννήσεως τῆς φύσεως. Κύριον συστατικὸν τῆς ζωῆς εἶνε τὸ φῶς. Χωρὶς φῶς δὲν θὰ ὑπῆρχε ζωή, ἢ ἂν ὑπῆρχε θὰ ἦτο ἀθλία καὶ ἄχαρις.

Τὸ πράσινον χρῶμα τῶν φύλλων, τὰ ποικίλα χρώματα τῶν ἀνθέων, τὰ διάφορα χρώματα τῶν παντοειδῶν πτηνῶν καὶ ζῴων ἐν γένει μόνον εἰς τὸ φῶς καὶ διὰ τοῦ φωτὸς εἰμποροῦν νὰ ἀναπτυχθοῦν. Ὅσα ζῷα ζῶσιν εἰς τὸ σκότος εἶνε χλωμά, ἀδύνατα καὶ ζῶσιν ὀλίγον. Καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ὕπαρξις, ἡ ἔλλειψις τοῦ φωτὸς ἔχει μεγάλην σημασίαν· ἡ στέρησις τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς ἐπί τινας ὥρας τὴν νύκτα ρίπτει τὸν ἄνθρωπον εἰς λήθαργον καὶ τὸν ἀποκοιμίζει· διαρκὴς δὲ στέρησις αὐτοῦ εἰμπορεῖ ν' ἀποφράσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ζωῆς του. Ἐν ἑνὶ λόγῳ τὸ φῶς εἶνε ἡ πηγὴ καὶ ὁ σταθμὸς τῆς ζωῆς, καὶ τὸ τελειότερον ἔργον τοῦ Δημιουργοῦ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ
ΖΑΚΕΛΗ Ι. ΠΕΣΤΑΛΟΤΣΗ
πρὸς τὸν πατέρα του

[Εἰς τὸν διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰωάννου Πεσταλότση πρὸς τὸν υἱόν του Ζακελῆ, τὴν ὁποίαν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» τῆς 19 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἔλαβον μέρος τελεῖστοι ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν. Αἱ σχετικῶς καλλίτεραι ἀπαντήσεις εἶνε δύο, ἡ μὲν τοῦ ἐν Ἀθήναις Κιγκιννάτου, ἡ δὲ τῆς ἐν Σμύρνῃ Ἡμέρας τῆς Ἀνοίξεως. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ δύο εἶνε περίπου ἴσαι κατὰ τὴν ἀξίαν, δημοσιεύομεν ἀμφοτέρας καὶ ἀποστέλλομεν πρὸς τοὺς συντάκτας αὐτῶν ὡς βραβεῖον ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρειοπώλου».

Ἔτι δὲ καλὰς ἀπαντήσεις ἔστειλαν καὶ ἐκρίθησαν εὐφήμου μνείας οἱ ἑξῆς: Φιλόδοξος Ἕλλην, Ναυσίθεος ὁ Θεοειδής, Κωμικὸς Ἀριστοφάνης, Ζαχαρίας Ι. Μακρῆς, Εὐάγγελος Ἀ. Ἀλεξανδρόπουλος, Ἀταβυρία, Χιονοσκεπὴς Ὄλυμπος, Γεώργιος Δ. Σερεμέτης, Χρυσαλλίς, καὶ Ἰωάννης Π. Καράμπελας].

Σεβαστέ μοι πάτερ!

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν ὑμῶν καὶ σας εὐχαριστῶ διὰ τὰς λαμπρὰς συμβουλάς σας.

Οὐδέποτε, πάτερ μου, θὰ μιμηθῶ τὰς βαναύσους τῶν χωρικῶν μας ἕξεις, διότι ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ μιμᾶται τὰς κακὰς ἕξεις ἀνθρώπων μεθ' ὧν συναναστρέφεται· πρέπει ὁ καλὸς καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς φυτὸν τὸ ὁποῖον δὲν παραλαμβάνει ἐκ τοῦ ἀέρος πάντα τὰ συστατικὰ αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον τὸν ἄνθρακα· οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ τυχὼν καλῆς παιδείας καὶ ἀνατροφῆς ὀφείλει νὰ ἵσταται ἁπλοῦς θεατὴς τῶν κακῶν ἕξεων ἀνθρώπων μεθ' ὧν κατ' ἀνάγκην συναναστρέφεται· ὀφείλει δὲ νὰ μιμῆται τὸ καλὸν καὶ νὰ προσπαθῇ ἀδιακόπως νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς ἄνδρας ἐξόχους καὶ διαπρεπεῖς.

Βεβαίως, πάτερ μου, γνωρίζω καὶ ἐγὼ ὅτι τώρα ἡ ἡλικία μου εἶνε ὡς εὔπλαστος ζύμη ἥτις λαμβάνει τὸ σχῆμα τοῦ ἀγγείου εἰς ὃ ἠθέλομεν θέσῃ αὐτήν· θὰ προσπαθήσω δὲ νὰ θέσω αὐτὴν εἰς ἀγγεῖον ὡραῖον ἠθικῶς, ἵνα γίνω ἡμέραν τινὰ ἔνδοξος καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος καὶ νὰ φανῶ υἱὸς ἀντάξιος τοῦ καλοῦ καὶ σεβαστοῦ μου πατρός· θὰ προσπαθήσω ὅπως ὁ βίος μου γίνῃ ὅμοιος πρὸς πολύτιμα μέταλλα ἅτινα ἐν μικρῷ ἐγκλείουσι πολλὴν ἀξίαν· θὰ μετρῶ δὲ αὐτὸν οὐχὶ διὰ τῶν χρόνων τῆς διαρκείας του ἀλλὰ διὰ τῶν ἔργων μου· θὰ πράττω τὸ καλὸν διότι εἶνε καλόν, καὶ θὰ εἶμαι δίκαιος διὰ τὴν πρὸς τὸ δίκαιον ἀγάπην. Οὕτω μόνον ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ εἶνε καὶ ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ ἐν τῷ φανερῷ καλὸς καὶ ἐνάρετος καὶ νὰ γίνῃ ἡμέραν τινὰ χρηστὸς πολίτης δυνάμενος νὰ παράσχῃ ὑπηρεσίας εἰς τὴν φιλτάτην του πατρίδα· θὰ ἐκτελέσω δέ, τὸ ἐπ' ἐμέ, τὰς ὑποσχέσεις μου ταύτας καὶ ἕνεκα τῆς πρὸς αὐτὰς ἀγάπης καὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐργασθέντα καὶ μοχθήσαντα.

Διὰ νὰ εἶμαι δὲ ἐπιεικὴς καὶ εὐπροσήγορος θὰ ἔχω ἐν τῇ μνήμῃ μου ἐντετυπωμένον τὸ ἑξῆς ρητόν:

«Ἡδέως ἔχε πρὸς ἅπαντας, χρῶ δὲ τοῖς βελτίστοις· οὕτω γὰρ τοῖς μὲν οὐκ ἀπεχθὴς ἔσει, τοῖς δὲ φίλος γενήσει.»

Βεβαίως θὰ ἔχω τὸν ζῆλον νὰ φανῶ, καὶ ἐλπίζω νὰ το κατορθώσω, ἀνώτερος τῶν πραττόντων τὸ καλὸν ἕνεκα τοῦ φόβου καὶ τῆς τιμωρίας, διότι ἐκεῖνοι μὲν πράττουσιν αὐτὸ ἕνεκα τοῦ φόβου καὶ πρέπει νὰ ἵσταται ἄνωθεν αὐτῶν τις ὅστις νὰ προτρέπῃ αὐτοὺς διὰ τῆς τιμωρίας, ἐνῶ ἐγὼ θὰ πράττω αὐτὸ ἐκ πεποιθήσεως καὶ ἄνωθεν μου θὰ ἵσταται ἡ συνείδησις καὶ ἡ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἀγάπη.

Ζακελῆ Ι. Πεσταλότσης

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

ΚΙΓΚΙΝΝΑΤΟΣ

Σεβαστέ μοι πάτερ!

Ἔλαβον τὴν ποθητὴν καὶ σεβαστήν μοι ἐπιστολὴν Σας καὶ ἀνέγνων τὰς συμβουλὰς Ὑμῶν μετὰ προσοχῆς. Ἐστὲ βέβαιος, σεβαστέ μοι πάτερ, ὅτι θὰ προσπαθήσω, ἀκολουθῶν κατὰ γράμμα τὰς συμβουλάς Σας, νὰ ἀναδειχθῶ υἱὸς ἀντάξιος Ὑμῶν καὶ ἀνώτερος τῶν προσδοκιῶν Ὑμῶν.

Οὐδέποτε ἐπιχειρῶ τι χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῶ πρότερον τὴν βοήθειαν τοῦ Ὑψίστου, καὶ ἐργάζομαι μετὰ ζέσεως καὶ καρτερίας, ἵνα δυνηθῶ νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαγωγήν μου, νὰ μείνετε ἥσυχος διότι οὐδέποτε ἐπεχείρησα, οὔτε θὰ ἐπιχειρήσω νὰ πράξω πρᾶξιν τινὰ ἀξιόμεμπτον, δι' ἧς νὰ λυπήσω τὸν Θεὸν καὶ Ὑμᾶς, ὅστις ὑπεφέρατε τόσα δεινὰ δι' ἐμέ.

Εἶμαι εὐγνώμων πρὸς τοὺς εὐεργετήσαντάς με, καὶ προσπαθῶ διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἀναποδώσω τὴν εὐεργεσίαν, ἣν μοι παρέσχον, ἑκατονταπλασίονα· τὰ δὲ ἤθη τῶν βαναύσων χωρικῶν μας τὰ ἐλησμόνησα παντελῶς.

Προσπαθῶ πάντοτε νὰ μιμῶμαι τοὺς ἀνωτέρους μου, καὶ οὐδέποτε θὰ ἀνεχθῶ, Σᾶς το ὀρκίζομαι, οὐδέποτε, λέγω, θὰ ἀνεχθῶ νὰ με ὑπερτερήσωσιν οἱ συμμαθηταί μου κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ χρηστὴν διαγωγήν.

Ἐγὼ νὰ καταστήσω τὴν ζωὴν Ὑμῶν δυστυχῆ! ἐγὼ διὰ τὸν ὁποῖον τοσαῦτα δεινὰ ὑπεμείνατε; Οὐδέποτε θὰ τολμήσω, οὐδὲ θὰ φαντασθῶ νὰ πράξω τὸ τοιοῦτον, τὸ ὁποῖον δὲν ἁρμόζει ὄχι μόνον εἰς τοὺς καλῶς ἀνατεθραμμένους παῖδας ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς βαναύσους καὶ ἀμαθεῖς χωρικούς μας.

Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, θὰ καταστήσω Ὑμᾶς τὸν εὐτυχέστερον πατέρα τοῦ κόσμου· ἀναμένω δὲ μετ' ἀνυπομονησίας τὴν εὐτυχῆ ἡμέραν καθ' ἣν, ἔντιμος πολίτης καὶ ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης, θὰ δυνηθῶ νὰ Σας εἴπω: Ἀναπαύθητε, σεβαστέ μοι πάτερ, μὴ συλλογίζεσθε τίποτε, ἀρκούντως ἐκοπιάσατε δι' ἐμέ· τώρα πλέον εἶνε ἡ σειρά μου νὰ ἐργασθῶ, καὶ διὰ τῆς τιμιότητος καὶ ἐργατικότητός μου νὰ ἀναδειχθῶ ἄξιος υἱὸς Σας καὶ πολίτης χρήσιμος εἰς τὴν ποθητήν μου Πατρίδα.

Ὅθεν, σεβαστέ μοι πάτερ, ὑποσχόμενος Ὑμῖν ὅτι θὰ ὦμαι ἐπιμελὴς καὶ χρηστοήθης,

Ἀσπάζομαι μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ τὴν δεξιὰν Ὑμῶν.

Ὁ εὐπειθὴς υἱός σας

Ζακελῆ Ι. Πεσταλότσης

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸν Ἀντωνάκην ἐρωτᾷ ὁ θεῖός του :

— Ποῖον ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφούς σου, τὸν μεγαλείτερον ἢ τὸν μικρότερον ;

— Τὸν μεγαλείτερον.

— Διατί ; μήπως εἶνε πειὸ καλός ;

— Ὄχι ! ἀλλὰ τὸν γνωρίζω πειὸ πολλὰ χρόνια. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

*

Ὁ Καθηγητὴς ἀναπτύσσει εἰς τοὺς μαθητὰς τὴν πρόοδον τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν. Σὺν τοῖς ἄλλοις λέγει καὶ περὶ τοῦ τύπου :

— Καὶ ὁ τύπος ἦτο ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας. . .

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης, δεικνύων τὸν Ξενοφῶντα του, ἐρωτᾷ μετ' ἀπορίας :

— Τότε, κύριε καθηγητά, πῶς ἐτύπωσεν ὁ Ξενοφῶν τὰ ἀπομνημονεύματά του ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Πολεμιστοῦ.

*

— Μαμμά, πήγαινε μίαν στιγμὴν εἰς τὴν αὐλήν, λέγει ὁ Τοτός.

— Καὶ διατί, παιδί μου, μὲ στέλλεις εἰς τὴν αὐλήν ; εἰπὲ μου.

— Ὄχι, δὲν σου λέγω, διότι θὰ κλειδώσῃς τὴν ζάχαριν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκούργου τοῦ Νομοθέτου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου ἐ.ἔ.)

234. Λεξίγραφος.

Τὸ ἡμισύ μου στρατηγοὶ ζητοῦν καὶ στρατιῶται,
Τὸ δεύτερόν μου ἥμισυ τοῖς βασιλεῦσι δότε.
Τὰ δύο δὲ ἡμίσημ μου εἰς ἓν ὁμοῦ ἐγείρων
Θὰ σχηματίσῃς τὄνομα ἑνὶων καλογήρων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου.

235. Στοιχειόγριφος.

Βασιλεὺς ἀρχαῖος ἤμην. Ἂν ἓν γράμμα ἀφαι-
[ρέσῃς,
σκεῦος χρήσιμον θὰ γίνω, ἐπὸ πηγάδι θάμε δέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

236. Μωσαϊκόν.

Ὁ Πᾶν, ἡ Ἥρα, ἡ Μνημώ, ἡ Ρέα καὶ ἡ Μαῖα
Ὁ Ποσειδῶν τῶν θαλασσῶν, Ἄρτεμις ἡ ἀκμαία
Ἀνὰ ἓν γράμμ' ἂν δώσωσι καὶ τοῦτο εὐχαρίστως,
Ἑλληνικός τις ποταμὸς προβάλλει ἀνεμποδίστως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Θαλασσομάχου.

237. Αἴνιγμα δημῶδες.

Βασίλισσα κόκκινη
σὲ πύργο γυάλινο
γεράτο νερό,
τὴν ἡμέρα χάνεται
καὶ τὴν νύχτα λάμπει
σὰν ἄστρο λαμπρό.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρίστου Ῥάγκου.

238. Παίγνιον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς.

Τ Α Ν Ε Τ Ο Ο Μ Ι
Κ Ν Α Β Ι Α Τ Ρ Α
Ο Ο Τ Ι Α Κ Ν Ω Τ
Α Α Μ Ε Τ Κ Ι Ε Ι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Πολεμιστοῦ.

239. Ἀστήρ.

Ν ἀντικατασταθῶσιν οἱ
ἀ σ τ ε ρ ί σ κ ο ι οὕτως ὥστε νὰ
ν ἀ ν α γ ν ω σ κ ε τ α ι καθέτως μὲν
Η τὸ ὄνομα ἀρχαιοτάτης πό-
λ ε ω ς τῆς Ἑλλάδος, ὁριζον-
τ ί ω ς τὸ ὄνομα θεᾶς, καὶ
δ ι α γ ω ν ί ω ς τὰ ὀνόματα με-
τ ά λ λ ο υ καὶ ζῴου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Κυπαρίσσου.

240. Σταυρός.

Σχηματίσον τὰ ὀνόματα δύο νήσων διὰ τῶν ἑξῆς γραμμάτων : ΑΟΟΠΡΣΣΣΥ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

241. Φύρδην — μίγδην.

Τηφτάλι μου πλισάδιας, παγητᾶ μου λίφη,
νωμίσετε αὔς σχαιπόμυρ ἐμ μότσα καὶ δονλύκι
ἀν σε βαλνάμω νάπτετο φε λόου μου τοῦ ἴβου
ἀν σε ζωβιάδα τάπεντο ετμὰ γουμίστε λήζου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κολοσσοῦ τῆς Ῥόδου.

242. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ζῴου τετραπόδου.

1, Πρόθεσις. 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3, Πτηνὸν νυκτόβιον. 4, Γλύπτης ἀργεῖος ἐν τῇ ἀρχαιότητι. 5, Μέγας φιλόσοφος. 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Φαρμάκη.

243—246. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν ἑπομένων λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι.

λύκος, τόνος, τυρός, πόλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐστίου.

247. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος, τὰ δεύτερα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, θεὰν τῆς μυθολογίας, τὰ δὲ τρίτα στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων.

1, Ποταμὸς τῆς Λυδίας. 2, Ἐποχὴ τοῦ Ἰουδαίου. 3. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4, Βασιλεὺς εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 5, Εἶδος ὑποδήματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

248. Ἐλλιποσύμφωνον.

Η—ωα—ε:οι—οεει—ειοεο—ου—αο—η—ααα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρόσου τῆς Πρωΐας.

249. Γρῖφος.

Ἦ ἔλα + ἔ ! πᾶ ! πᾶ ! πᾶ ! μοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 Ἀπριλίου ἰ. ἔ.

96. Ἀετός, ἔτος. — 97. Φίλιππος (Φ, λίπος). — 98. Ἀχιλλεύς. — 99. Παρά, ἄρπα. — 100. Τῆς λέξεως *τηλέγραφος* δυνάμεθα ν' ἀλλάξωμεν τὴν θέσιν τῶν γραμμάτων 3,628,800 φορὰς (ὡς διατείνεται ὁ πρωτείνας τὴν ἐρώτησιν· καὶ ὅποιος εὐκαιρεῖ ἂς δοκιμάσῃ). — 101. Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς — 102. Κ ὑμῶν. — 103. Ἤτο 13 ἐτῶν Α
(35+13=12 x 4). — 104. Μ
Ἡ παιδεία τὸ κάλλος τοῦ νέου ΣΟΥΗΔΙΑ
[κοσμεῖ Α
ὡς τὴν χάριν τοῦ ῥόδου αὐ- Ο
[ξάν' ἡ ὀσμή. Σ

— 105-108. Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων γ καὶ ν σχηματίζονται αἱ λέξεις : γνῶσις, γέρων, γρόνθος, ἀγών. — 109-111. 1, Ἀνεμώνη. 2, Καμέλια. 3, Ἴα. 112-114. 1, Ἦχος, ἦλος, ἕλος, ἕλος, *μέλος*. — 2, *Μέλος*, ἕλος, ἄλλος, ἄλας, ἄλλα, ἅμα, ἆσμα. — 3, Ἆσμα, ἅμα, ἄρα, ἀρά, *χαρά*. — 115. ΥΔΩΡ (1, οΥν. 2, Μακεδονία. 3, ΚίμΩλος. 4, Ἥρα). — 116. Μὴ λάβει ἀπερίσκεπτα.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΑΣ **ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ** ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἕκαστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιστορήματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἔκτακτος ὅλως εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων** σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυγήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἤτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς **Διαπλάσεως**, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὅλῳ δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἑπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἠγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς **Διαπλάσεως** εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἠλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ὃ αἱ ὀλίγαι φυλατόμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων *θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικήν των τιμήν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.*

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ Γραφεῖον μας, ὅ' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον (φράγκον χρυσοῦν ἓν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

~~ Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

~~ Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν κατασταλμάτων Ἀνδρέου Κωνσταντινίδου 1894—3717.